

Thème 189.

1°-6°. — Si Xenophontis stamus iudicio, a Cyro Magno Cyrus Junior princeps erat dignissimus qui imperaret. — Si Darius, inquiebat Alexander, primus a me esse vellet, forsitan ego illi aures præberem. — Populi Græci, singulos si intuearis, idonei profecto erant qui conjunctis viribus Persis resisterent. — Sæpe homines quasi inscii cupiditatibus impelluntur. — Fortunæ levitatem attendenti liquet nihil esse in rebus humanis nisi caducum. — Cùm Augusti titulum accepit Vitellius dixit: Invitus accipio; sed, ut vera dicam, illum primùm solummodo ficta modestia deprecatus erat. — Ex tot millibus militum quibus præerat Agesilaus, nulli erat culcita straminea durior illâ cui ipse incubabat. — Apud Græcos, et præsertim apud Lacedæmonios, nihil militi magis probrosum erat quam si absque suo clypeo e prælio reverteretur. — Pro sua æquitate, Aristides Themistoelis consilio acquiescere non potuit. — Cum Perseus confugisset in templum ubi delitescerat, invitum illinc abreptum milites romani, ad consulem cum filio suo natu maximo perduxerunt. — Quamvis fames alias regiones vastaret, affatim semper fuit Ægyptiis unde viverent, imo unde aliis subvenirent gentibus.

Thème 190.

7°-9°. — Infelix Samson, quamvis pluries tua vincula fregeris, non ideo ista semper dirumpes. Moyses ejusque frater in terram promissam non intrarunt, eo quod coram populo laudem Deo non tribuissent. — Si vel minimum Jesu Christo dederimus, egenis opitulando, amplissimam mercedem accipiemus. — Deus Moysi respondit: Si quis in me peccaverit, istum e libro vitæ eradam; tu vero, procede, et quo jussi hunc deduc populum. — Caligula Agrippæ auream catenam muneri, dedit, loco ferreæ quâ vinctus fuerat. — Philippus erat

ut temporibus illis, græcis doctrinis institutus. — Valerius Publicola et Menenius Agrippa, ut multos alios Romanos omittam, in tanta paupertate decesserunt, ut sumptu publico sepulti fuerint. — Parum abfuit quin Susanna, quamvis omnino innocens esset, lapidibus a populo obrueretur. — O peccatores, Jesus Christus Lazarum non sine lacrymis et fremitu ad vitam revocavit! — Scipio Pœnorum speculatores incolumes dimisit. — Socrates cicutam jussus bibere, ne mutato quidem vultu pateram sumpsit. — Ut leones fortitudine, ita vulpes dolis cæteris animalibus præstant. — Tobie ejusque filio dixit angelus: Ad eum qui misit me mihi redeundum est; vos vero laudate Dominum ejusque mirabilia opera enarrate.

Thème 191.

7°-9°. — Duo et quadraginta pueri a duobus ursis vorati sunt, quia prophetam Elisæum irriserant. — Regnante Ezechia, Assyriorum rex urbi Hierosolymæ universum minatus est excidium, si vel minimum incolæ ejus sui deditionem differrent. — Saul, quamvis a Deo vocatus fuisset, non continuo præstans rex exstitit. — Divitias magni faciunt gentiles; nostrâ vero qui sumus christiani magni refert ut istas despiciamus. — Capuanus senatus cum Romanis, plebs vero cum Annibale stabat. — Esther pro unguentis pulvere ac cinere sibi caput conspersit. — Ut est ignavi periculum fugere, ita fortis viri, si necesse sit, contemnere. — Omisso Stangoro, Indiarum rege, quot alii reges Romani se contulerunt, ut imperatori Antonino reverentiam adhiberent. — Dæmonem, si vel minimum sinas accedere, arcere arduum est. — Imperator Trajanus, quamvis litteris nunquam vacavisset, litteratos tamen viros amabat atque æstimabat. — Moyses, hominum mitissimus, fratris sororisque sermones æquo animo toleravit. — Antiochus, licet victus a Scipione Africano, suum ei filium

incolumen remisit. — Agis, indictâ causâ, ab Ephoris capite damnatus est.

Thème 192.

7°-9°. — In quâdam legi fabula simium pro novacula rubiginoso cultro usum fuisse, ut Rodilardi barbam abraderet. — Quamvis christianis pepercerit Commodus, non continuo iste Marco Aurelio qui prius illos persecutus fuerat, melior exstitit. — Parum abfuit quin Caracalla, sui fratris Getæ interfector, matrem suam aliquotque feminas interficeret, quod illacrymatæ fuissent. — Urbs Astapa partis Carthaginiensium semper fuerat. — Si vel minimum Germaniæ legionibus Germanicus assentiri voluisset, de solio dejectus fuisset Tiberius. — Rex Babylonis duos regis Sedeciæ filios occidit, ipsi autem effodi jussit oculos, eumque vinctum Babylonem abduxit. — Ægroti corpus incidit atque urit chirurgus, quamvis illi neutiquam iratus sit: item agunt animæ medici. — Quem adorabant Babylonii draconem, istum Daniel sine baculo interemit. — Intravit Moyses in nubem, in quâ quadraginta dies noctesque quadraginta, neque manducans neque bibens exegit. — Salvâ veritate dici potest Demosthenem peritioem dicendi ad populum quam regendi exercitum fuisse. — Quemadmodum temperantia omnes sedat appetitus, sic intemperantia animum conturbat et incitat. — Si vel minimum irâ promovebatur Augustus, viginti quatuor græcas litteras recitabat.

Thème 193.

Reperiesne ita stultum hominem qui sua vita emat imperium? At quam multos videas falso sapientes qui inani voluptati, paucis nummis aut agri glebæ suam salutem, id est vitam beatam et æternam, postponant. — Solus Deus ego sum, dicit Dominus; nullum alium præ-

ter me adorabitis. — Fatentur omnes historici Alexandrum Severum, romanum imperatorem, pium, æquum et ad mansuetudinem et clementiam propensum fuisse. — Plurima monumenta testantur quàm Ægyptii architecturæ, picturæ, sculpturæ cæterarumque artium fuerint studiosi. — Philippus divitias colligendi quam servandi peritioem sese exhibebat; idcirco narrant illum, quamvis assiduo latrocinaretur, pauperem semper exitisse. — Mihi dubium est an (*ou nùm*) unquam aliquis asperri- mas anni tempestates tolerare magis assuetus fuerit quam Agesilæus, rex Lacedæmoniorum. — Dionysius Junior ad bonum virtutemque propensus videbatur, nedum naturâ improbus exstiterit. — David coram arca diu stetit, Dei benignitatem miratus (*ou mirabundus*) qui sibi jam tot beneficiis cumulado tanta in posterum promittebat.

Thème 194.

Cùm magni regis Persarum, præsentis Agesilao, nonnulli jactarent potentiam: Non intelligo, exclamavit ille, quomodo major me sit, nisi majori sit virtute præditus. — Socrates suæ uxoris morositatem tolerando, illos imitabatur equitandi magistros, qui equum domitu difficilimum eligunt, quo facilius flectant cæteros. — Nescio nùm imperator Severus amicus generosior ac constanter quam violentior et formidabilior adversarius fuerit. Manasses se magis pium desistente quam ineunte regno præstitit. — Elephas, licet corporis mole extra modum ponderosus, præditus est docilitate et industria quæ percipi nequeunt. — Quidam asserunt pejori veneno infecta esse nonnullorum recentium poetarum quam poetarum ethnicorum opera. — Alexandrum mox pœnituit quod Persepolim, urbem Persiæ opulentissimam, incendisset; ignis, quamvis ille jussisset, exstingui non potuit. — Unus ex tribus scelestis qui sanctum episcopum Narcissum fuerant calumniati, sua cum familia crematus est; secundus correptus est lepra quæ ipsum celeriter corrosit;

tertius autem adeo acerbè suum deflevit scelus ut oculos perdidit. — Ad Catilinam qui suam in patriam juraverat, selestissimus quisque; ad Ciceronem vero optimus quisque se adjunxit.

Thème 195.

Athenienses, iudice Demosthene, peritius quam Philippus loquebantur; at Philippus prudentius quam Athenienses agebat. — Nisus, cum videret Euryalum jamjam trucidatum iri: O Rutuli, exclamavit, ille nihil fecit, egomet telum intorsi: innocens ille est, nocens ego solus. — Ezechiae regi dixit Isaias: Aderit dies cum quidquid divitiarum tu patresque tui congesistis, Babylonem transferetur. — Ad Moysen properavit populus dicens: Nos peccavimus; Dominum obsecra ut, quos adversus nos misit serpentes, ab iis nos liberet. — Attila, postquam urbes Galliae validissimas depopulatus est, a Romanis et Gallis profligatus est, voluitque ut sanctus Lupus, cujus venerabatur virtutem, reliquas suas copias ad Rhenum comitaretur. — Sanctus Xistus, cum ad supplicium duceretur, sancto Laurentio, solandi gratia, dixit: Non te desero, fili; clarius te manet certamen: post triduum tu me sequeris. — Aristophanes poeta, ne diis quidem parcebat, nedum clarissimis Athenarum viris indulgeret. — O divites, utinam intelligatis quantum pauperes sublevare vobis expediat! — Tyriis adeo iratus erat Alexander, ut secundum maris littus duo hominum millia crucifigi jusserit. — Illud imperatori Tito summæ est gloriæ, quod mortuus etiam magis quam vivus collaudatus fuit (*ou fuerit*).

Thème 196.

Delphis ultro obiit Lycurgus, quia omni cibo abstinuerat. — Xerxis milites, cum post Salaminium proelium fugissent, herbis, imo foliis arborumque corticibus vesci coacti fuerunt. — Promisit Jesus Christus se iis qui

pauperum miserti fuerint sedem in suo regno esse concessurum. — Indigne ferebat Alexander quod duntaxat vicisset Darium ut ejus imperium perfido Besso traderet. — Licet Adamo et Evæ mortem minatus esset Deus, si de fructu quo illis interdixerat ederent, affirmare ausus est Satanas illos nequaquam esse morituros. — Regnante Vitellio, festa et convivium una erant via quæ ad dignitates deduceret. — Samson in suam perniciem suæ uxori indicavit arcanum, quod suum patrem et matrem celaverat. — Annibal ad Carthaginienses misit tres modios annulorum quos sui milites ex digito equitum romanorum in pugna Cannensi occisorum detraxerant. — Heraclites et Theodotes, cum novissent quanta esset Dionis clementia, ab illo veniam petere non dubitaverunt, quamvis essent indigni qui illam impetrarent a viro in quem conjuraverant. — Cleanthes suo philosophiæ amore eminebat; namque ille, ut dicentem Zenonem interdium audiret, noctem consumebat hauriendo aquam e puteo, ut victum sibi compararet.

Thème 197.

David regi Sauli dixit: Mihi non dubium est quin Dominus, qui a leonis fauce et ursi unguibus me liberavit, e Philistæi manu quoque sit me liberaturus. — Sanctus Ludovicus sibi majori ducebat gloriæ quod Pisciaci sacro fonte ablutus fuisset, quam quod Rhemis insigni regio fuisset evinctus. — Ferunt Cleontem, sicuti plurimos alios, melius lingua quam gladio uti solitum fuisse. — Cur tui mariti fugam me non edocui, dicebat Dionysius suæ sorori Thestæ, Dionis uxori? Respondit illa: Quia meus maritus meipsam hoc celavit. — Sanctus præsul Flavianus Theodosium tantâ facundia allocutus est, ut Antiochenis veniam ab illo imperatore obtinuerit. — Sanctus Germanus, cum adhuc laicus, aliquam feram venando prehenderat, caput ejus e piro in media urbe Antissiodoro suspendebat, ut eum strenuum venatorem

esse omnes cernerent. — Tyrii, ab Alexandro obsessi incensa arena æreos implebant clypeos quos rubentes igne extractos a summo muro in hostes velociter projiciebant. — Statim ut admonitus fuit Alexander de conspiratione in se a Dymno pluribusque aliis conflata, satellites misit qui Dymnum comprehenderent. — Jesus Christus suos apostolos unum monuit, nempe se ab uno ex illis traditum iri.

Thème 198.

Ad clementiam adeo propensus erat Titus imperator, ut nullum unquam e sibi subditis capite damnare statuerit. — Illud Alexandro magno honori est, quod Darii sui hostis matrem, conjugem et filias beneficiis cumulavit. — Philotas argutus, forsitan injuriâ, conspirationem in Alexandrum conflavisse, lapidibus trucidari jussus est. — Thebe cupida fuit habendi sermonem cum Pelopida, Thebanorum duce, quem Alexander, suus maritus, teterima proditione captivum fecerat. — Hæc a Deo Jeroboami uxori nuntiavit propheta : Ego Jeroboami domum eradicabo : qui in urbe morientur, illi a canibus ; qui vero in agris, illi a cœli volueribus vorabuntur. — Munita erat urbs Tyrus valido muro centum et quinquaginta pedes alto, quem maris fluctus alluebant. — Nonne mihi est dubitandi locus quin Draconis lex quæ civem desidiæ convictum capite damnabat, plerisque juvenibus probetur ? — Catenis ferreis vinciat, et cum belluis agrorum herbam depascat. Hæc audivit verba rex Nabuchodonosor, ad se ista attinere nescius. — Thebanos poenitere debuit quod exercitus imperium Epaminondæ abrogavissent, ut idem Jaci bellicæ artis parum perito tribuerent.

Thème 199.

Imperatorem Adrianum tæsum est venationis quâ juvenis valde delectatus fuerat. — Quamvis totius Græciæ interesset ut urbi Olyntho a Philippo obsessæ venirent sup-

petias, soli Athenienses illi copias miserunt. — Terrarum orbis, inquiebat Alexander, neque duos soles neque duos pati potest dominos : Darii est perpendere utrûm sibi hodie in deditionem venire, an cras dimicare libeat. — Ad bonam Alexandri existimationem magni interest ut attendamus quomodo post pugnam apud Issum usus fuerit victoria ; merito affirmari potest nunquam illum majorem quam id temporis se præstitisse. — Persuasum erat Aristidi suum esse patriæ suæ operam, nullo expectato præmio, navare. — Sancta Marcella necnon sancta Paula, etsi admodum delicatè educatæ fuerant, sibi tamen, prior carne, vino posterior, interdixerunt. — Ægrè ferens Maharbal quod Annibal, post Cannense proelium, rectâ Romam non pergeret, non potuit quin illi diceret : Scis vincere, Annibal, sed uti nescis victoria. — Inter se belligerabant Cæsar et Pompeius ; merito censebat Cicero utriusque illorum interesse ut inter se amice et conjunctissimè viverent. — Mihi affatim divitiarum est, aiebat Cyrus suis aulicis ; vobis vero persuasum esto haud minus vestras illas esse quam meas.

Thème 200.

Samson a petendo virginis Philistinæ conjugio redibat, cum vidit ad se accurrentem furibundum frementemque leonem, quem veluti hædum discerpit. — Cum omnes Annabilem ad confligendum cum Scipione hortarentur, solus ipse de pace conficienda cogitabat. — Quantam in merendis summis honoribus, tantam in istis repudiandis animi magnitudinem præstitit Scipio Africanus. — Sanctus Paulus, sanctus Franciscus Xaverius, multique alii neque itinera formidabant neque labores, dum populos Christi jugo subjiciendos videbant. — Rex Assuerus, ut Estherem, nullatenus vocatam, ad se venientem vidit, primo vehementius irâ exarsit. Heliodorus, cum Hierosolymam reverti nollet, dixit regi : Eo mitte quem voles : at non arbitror illum inde rediturum. — Sensim decepti sunt

Lacedæmoni auri et argenti fulgore, quæ noxia habebat Lycurgus et quibus illis interdixerat. — Josaphatus cum suum exercitum videret siti in solitudine jamjam interiturum, quæsit nullusne ibi esset propheta, per quem possent Domini misericordiam implorare. — Argumento est Salomonis exemplum nihil virtuti magis contrarium esse quam voluptatem : isti enim postquam se dedit hic princeps, brevi sapientiam amisit. — Romani in angustiis deprehensi sub jugum per vim missi sunt : refert Titus Livius quomodo res se habuerit.

Thème 201.

Quærit Valerius utri potius gratulandum sit, Alexandrone qui de Ephæstione dixit : Hic alter ego est, an Ephæstioni cui contigit ut hæc verba proferentem Alexandrum audiret. — Cuinam oratori plures perrumpendæ fuerunt difficultates quam Demostheni, qui postea Philippo adeo formidandus evasit? — Quanto mœrore oppressa est Sisygambis, cum audivit de morte Alexandri, quem ut suum habebat filium, quique ipsam, matris suæ instar, venerabatur ac diligebat. — Adeptus estne regnum, mortuo Tito, Domitianus? Adeptus est — Numquid fratrem suum qui Romanorum benevolentiam sibi conciliaverat, imitatus est? Non imitatus est. — Imperator Titus, cum diem egerat de nullo bene meritus, putabat se diem perdidisse. — Cædendo hosti adeo dediti erant Carthaginenses ut trucidare non desierint, donec Annibal sæpius clamavit : Pugna absiste, miles, parce victo. — O Judæi, Dei vestri interfectores, ne dubitetis quin vestram urbem, quam obsident, funditus eversuri sint Romani. — Sancta Pomposa (in) monasterio inclusa, evasit, ubi se dedit occasio, Cordubamque petiit, martyrum coronam acceptura. — Josephus suos fratres amicè salutatos interrogavit num adhuc viveret ipsorum pater, et quomodo valeret. — Athenienses, mulctatis morte aut exilio Socratis accusatoribus, statuam æream huic erigi jusserunt.

Thème 202.

Inter templa splendida quæ ædificanda Amasis curavit, sacellum imprimis uno constans saxo quod extrinsecus unum et triginta cubitos longum, latum quatuordecim, octoque altum erat, omnes mirabantur. — Cuidam Socratem interrogantissetne felix habendus rex Persarum : Id me latet, respondit philosophus, quia num justus ille sit nescio. — Alveus qui mare Rubrum olim in Mediterraneo mare influebat centum et quinquaginta leucis longior erat. — Ea erat Cynegiri, Atheniensis militis, fortitudo, ut amputatis ipsi singulis manibus, navem tamen dentibus detinuerit. — Parum absuit quin Alexandri milites in arenosis Libyæ solitudinibus siti interirent, cum hic princeps illos in templum Jovis Ammonis duxit. — Alexander, ut Porum in errorem induceret, cum trahendus fuit Hydaspes, jussit toga regia indui Attalum, sibi ætate æqualem, staturaque et vultu haud multum dissimilem. — Jugurtham ita occupaverat pavor ut vel minimo strepitu audito cunctis contremisceret artubus, noctuque alio atque alio in loco requiesceret. — Cum Alexandro suaderet Parmenio ut noctu hostes aggrediretur : Ego non is sum, respondit ille, qui victoriam superbiam ; ad mei autem nominis gloriam interest ut luce palam dimicem ac vincam.

Thème 203.

Philippus juxta jugulum vulnus exceperat : cum ab illo suus chirurgus aliquid beneficii peteret : Quidquid voles tolle, ait ei rex ille facetiarum amans, jugulo enim tu me tenes. — Lysander, dux Lacedæmonius, Atheniensium classem ex improvise adortus, quod viginti septem annos arserat bellum unam intra horam delevit. — Ne miremur quod Annibal, Carthagine avaritiæ, et Romæ crudelitatis insimulatus fuerit. Dubitari non potest quin ipsi utraque in civitate permulti adversa-

ti sint. — Cùm die quadam quæreret Scipio Nasica nùm domi esset Ennius poeta, cui erat perfamiliaris, respondit famula hunc domi non esse; postea Nasica amico suo par pari retulit. — Ut primùm ex Sicilia egressus est Pyrrhus, in Italiam reversurus, illam rursùs Pœni occupaverunt, ita ut hanc insulam Pyrrhus tantâ amiserit celeritate quanta subegerat. — Rure redibat Charondas, cùm in concione præcipiti modo convocata se ipse suo gladio transfixit. — Animadvertit quidam auctor Massinissam, postridie quam insignem in Pœnos victoriam retulerat, pane vescentem cibario, præ suo tabernaculo reptum fuisse. — Nusquam gentium virum vere felicem esse reperias, nisi in Jesu Christo felicitatem requirat.

Thème 204.

Scipio Carthaginem misit legatos qui conquererentur quod, sublatis quæ nondùm exierant induciis, plures Romanorum naves apprehensæ fuissent. — Rex Balthasar, cùm sacra vasa Hierosolyma Babylonem translata pollueret, manum videns in pariete scribentem, vehementer perterritus est. — Cyrus, cùm Babylone in Persiam rediret, per Mediam iter fecit, suo ibi avunculo Cyaxaro salutem dicturus. — Deus Davidi per suum prophetam dixit: Non tu in mei honorem templum ædificabis, cùm sis vir bellator, multumque sanguinem profuderis. — Senserunt Romani quid sibi metuendum esset, et de romano actum esse imperio, si suas Asdrubal Annibal's fratris sui copiis jungeret. — Josue dixit Israelitis: Vos videtis Dominum vobis terram quam promiserat dedisse, illaque vos nunc potiri; persuasum vobis sit illum, si vos ipsi fideles fueritis, cæteros deleturum esse populos. — Galba militibus a se præmium postulantis, quod ipsum imperatorem proclamassent, asperè respondit: Scitote a me eligi, non autem emi meos milites. — Si romanorum imperatorum leges historiam, videre erit plerosque inter illos qui interfecti fuerint indignos fuisse qui imperarent.

Thème 205.

Ferunt Lælium et Scipionem puerorum more ludere fuisse solitos, cùm ex urbe veluti e carcere egressi rus advolarent. — Poeta Æschylus, exasperatus animo, quod a Sophocle, multo se juniore, fuisset superatus, in Siciliam se recepit ad regem Hieronem, virorum doctorum quos offenderant Athenæ amicum et protectorem. — Ut primùm Magi in urbem Hierosolymam advenerunt, quæsière ubi nasciturus esset Messias; audieruntque hunc in urbe Bethlehem esse nasciturum. — Urbs Thebæ, quo tanquam obses ductus fuit Philippus, in suo alebat sinu incogitansque instituebat hostem Græciæ maximè formidandum. — Bellum bellumque anhelabat Alcibiades, ita ut singulis noctibus inter somniandum Carthaginem occuparet, subigeret Africam, indeque in Italiam transiret. — Quos Moyses miserat speculatores, ii populo dixerunt: Incolæ regionum quâ iter fecimus vere gigantes sunt præ quibus nos quasi locustæ videbamur. — Phocion, cùm truderetur in carcerem, eandem ostendebat magnanimitatem quam cùm olim, exercitibus præfectus, suam in domum honoris causâ deduceretur. — Scimus nos a Deo amatos fuisse, cùm suum ad nos miserit Filium; scimus nos ab illo etiam nunc amari, cùm nos quotidie suis cumulet beneficiis: et pro certo habemus nos semper, si ei fideles fuerimus, ab illo amatum iri.

Thème 206.

Cùm Alexandro nuntiatum est Darium cum exercitu adventare, primùm id credere noluit, adeo res fidem excedere videbatur. — Imperator Severus, podagrâ laborans, suo filio Caracallæ ipsum imbecillum appellanti dixit: Scito, fili mi, caput solum posse imperare; pedes autem administrando imperio necessarios esse ne arbitris. — Videns David Ozam a Deo percussum fuisse, quod arcam tetigisset, magis quam cùm maximè Domi-

num extimuit. — Tobias, cum hædum quem uxor sua domum attulerat balantem audiisset : Cave, inquit, ne subreptus fuerit. — Massinissæ adhuc juveni merito suadebat Scipio ne tam ab hostibus in ipsum armatis quam a voluptatibus ipsum undique circumvenientibus sibi caveret. — Jesus Christus cùm Hierosolymam se conferret, suos monuit apostolos se occisum iri, seque post triduum triumphantem e tumulo proditurum esse. — Invitus equidem jussit rex Babylonis Danielem in leonum foveam conjici. — O Domitiane, parùm curant Romani utrum muscas acu trajiciendi sis peritus necne: illud exoptarent ut tu tui patris ac fratris similis esses. — Livia Augusto dixit : Cùm hactenùs severitate nihil profeceris, tibi suadeo ut clementiam adhibeas, et Cinnæ des veniam.

Thème 207.

Antoninus, cum plures viros Adriani jussu comprehensos dimitteret, significabat ipsum Adrianum, si diutiùs vixisset, illos fuisse dimissurum. — Timentes Pœni ne sibi bellum Romani indicerent, hos admonuerunt Annibalem se ad Antiochum, Syriæ regem, contulisse. — A quodam interrogatus Metellus Macedonicus quid ipse acturus esset : Meam ego tunicam exurerem, respondit, si scirem huic notum esse meum consilium. — Homines frustra invitat Noemus ut in arcem se recipiant, monita ejus habent derisui ; at fore prævideo ut mox illos pœniteat. — Drusus qui imperii fines vult dilatare nescit se morte prius sublaturum iri, quam Rhenum iterum trajiciat Romam reversurus. — Neroni suasit Phao ut in altam foveam, unde arena extracta fuerat, sese abstruderet ; at Nero, metu ne vivus sepeliretur, inter arundines delituit. — Plato, Socratis discipulus, cum timeret ne summi hujusce viri morte non deferbuisset tyrannorum rabies, Megaram se recepit. — Parmenio Alexandro dissuasit ne frequentissima concione interceptas quasdam legeret litteras, quibus ad regem occidendum vel prodendum græcos milites incitabat

Darius. — Josephus, priusquam moreretur, suis dixit fratribus : Operam date ut ex Ægypto in patrum meorum tumultum corpus meum transferatur.

Thème 208.

Romani, Marco Aurelio duce dimicantes, non animadvertenterunt Barbaros ideo duntaxat fugam cepisse ut ipsos in insidias allicerent. — Cùm David Saulem sibi infensissimum in spelunca nactus fuisset, sui eum comites impulerunt ut datam arriperet occasionem ; at ille non commisit ut suum regem occideret. — Cicerone judice, adeo perfectus actor erat Roscius, ut solus dignus esset qui in scena spectaretur ; idem vero ita probus vir erat, ut solus dignus videretur qui in istam nunquam prodiret. — In eo erat ut Abrahamus suum filium Isaacum immolaret, cum prohibuit angelus ne illum percuteret. — Caligula qui cupierat populo romano unum esse caput quod uno ictu præcideret, huic multa esse brachia expertus est. — Philistæi sua in urbe Samsonem inclusum videntes, sibi in animum inducere non poterant illum e suis manibus esse elapsurum. — Rex Babylonis frustra minatus est se tres Danielis socios ardentem in fornacem immisurum esse : istius staturam adorare noluerunt. — Annibal non immerito metuens ne ab Antiocho Romanis traderetur, in insulam Cretam primùm se contulit, adhuc nescius quid consilii caperet (ou capturus esset). — Israelitæ, cum fulgura viderent, audirentque tonitrua et tubæ clangorem, ad montem fumo opertum accedere non audebant.

Thème 209.

Dionis inimici, cùm hunc Syracusas reverti audissent, urbis portas occupaverunt, ne eo intraret sic impedituri. — Carthaginienses, licet optimè vigilarent, impedire non potuerunt quin Timoleon in Siciliam transiret et Syracusanis opem ferret quam a Corinthiis petie-